

HORVÁTH KRISTÓF

Cigányok ideje

Azt mondod, ne sírjak. Hogy ne sírnék, amikor fáj a szívem?

Csak az léphet be a mennyeknek országába, aki tud repülni. Ez régen is így volt, ma is így van. Csak régen az emberek madarak voltak. Ide-oda szálltostak, leszálltak, ha valahol táplálakra leltek, tovább álltak, ha elfogyott. Aztán egy helyen annyi élelem volt, hogy soha nem fogyott el, hát nem is repültek tovább, földhöz ragadtak, karjuk nőtt az elveszett szárnyak helyén, a mennyország meg maradt ott, ahol volt: az egekben.

Ahol most állsz, az egy szemétdomb. Nincs mit szépíteni. De azért ismerjük el, a szemétdomb legteteje. Szóval innen még van lejjebb.

Ahol most állsz, az a szemétdomb legteteje – szóval fölfelé már csak a tágas ég, az anyaég.

Innen csak akkor szabadulsz, ha tudsz repülni.

Élhetsz emberként, ha tudsz repülni.

Mindenhez jogod van – ha tudsz repülni.

Hogy lehet, hogy itt mindig esik az eső, mindig térdig áll a sár?

Nem baj, ha tudsz repülni.

Hogy lehet hétköznapi az örület, a pofon, a káromkodás?

Semmi baj, kijuthatsz innen – ha tudsz repülni.

Mint az angyal, például.

Mondjuk láttam már olyat, hogy az angyalka nem is repült, csak valaki egy fogásra fölakasztotta.

Mondjuk láttam már olyat is, hogy saját magát akasztotta föl az angyalka.

Harangkötélből nyakkendő? Micsoda divat ez?

Harangkötélből nyakkendő? Templomtoronnyal a nyakadban akarsz repülni?

Harangkötélből nyakkendő? Nem szentségtörés ezt elvágni?

Van nálad kés? Na ja, hát ismersz.

Mindig van nálam kés. Kartyázáshoz. Meg hogy a lány nézegethesse magát a pengéjében, miután tincset vágtam vele a hajából. Futás közben kenyeret szentelni, előtte

körmöt pucolni vele, öngyilkost a kötéléről levágni.
Ne halj meg, ez még messze nem a legrosszabb.
Meg ne halj már, hát most vagy a legboldogabb.
A szerelmed mellbimbóit számolod, és ha eltéveszted,
bármikor újrakezded, és hiába kéred őt, nem köpi ki a
mágnest.
Mint valami távoli talált rokon, a sok jólöltözött férfi a
plakátokon. Te is lehetsz, ha tudsz repülni.
Állj fel a székre, és ugorj. Egy ekkora zuhanás is lehet
halálos, ha szívből akarja az ember.
A szemétdombról levetni magadat felesleges, ide
összetörten is visszatérhetsz.
Vagy zuhanhatsz a csillagok közül. De még egy akkora
zuhanás is túlélhető – ha tudsz repülni.

KEMÉNY ZSÓFI

Sirály

Én sose jutok egyről a kettőre. Merthogy közben mindig elszámolom valahogy.

Akkora művész arc vagyok.

Akkora művész, hogy aratom a babérokat nullahuszonnégyben. A te fejedben lévő babérkoszorúról.

Te ilyen szabadságszobrokat csak azért, hogy szabad legyél, a faszér' koszorúzol?

Te béna vagy, úgy kezdesz sztoriba, hogy „úgy berúgtam a múltkor, nem hiszed el...”, én pedig elhiszem, és úgy kezdek sztorit, hogy képzeld, a múltkor kijózanodtam.

Művész. Mert a fizetésem, ha van, mindig utalással egy hónap.

Már hogy így utalgatnak rá egy hónapig, hogy na, majd egyszer.

Minden, amit írok, zseniális. És ez egy nagyon erős szabály, mert nagyon sok a kivétel.

Nekem a rossz nyelvek azok, amik nem úgy nyalják a seggemet, ahogy szeretném.

És én, mivel az első szerelemnek úgylégs vége egyszer, ha visszacsinálnám, egyből a másodikkal kezdeném.

Csak azért, mert a te legelső ősöd elejtette azt a nyavalyás mamutot,

és elvitte a nőt, az enyém pedig csak barlangrajzokat pingált,

még nem kéne lenézned mindjárt.

Csak mondom, hogy a barlangrajzok még mindig ott vannak, és rohadt sokat érnek.

De hol a mamut? Na muta a mamutot!

No mamut. Egy se. Kihaltak, mint a jóézés, plusz nemsokára, mint a pandák meg a dínók. Minta-pandák.

Mega-dínók. Kacsacsőrű emlősök a szilfákon.

Emlősszájú kacsák a szelfiken.

Orosz. Realista. Dráma. Minden klappol.

Na jó, a *dráma* szót talán kicserélném katasztrófára, de ez megírja magát helyettem,

nem is erről akarok beszélni, hanem... az egyszerűség kedvéért hívjuk csak most Bélának.

Olyan régen írtam már szerelemről. Most sem fogok, úgy sejttem.

A múltkor is megint sírásig sétáltam magam Újpesten. Kell ez nekem? Nem kell. Hogy kéne, miért kéne, hagyjatok békén, mindenki kussoljon, és élvezze, hogy nem kell megint a szerelemről hallgatnia három percet. Pedig a szerelemről csak hallgatni lehet. Örökké. PFF. Nyál.

Mint amikor álltunk a tóparton meztelenül, és Béla azt mondta, hogy most ugyanúgy vagyunk öltözve, csak nekem jobban áll.

Ja, bár. A mell ékszer.

Én nem hordok. Az csak valami mellék-szer.

Hideg lett, így meztelenül már hideg volt odakint, maró, mint a lyuknak egy falat ózon.

Szóval bementem, és bentről hoztam egy rossz döntést Bélának, hogy azután azzal takarózzon.

És end of lávsztori, mehetek új lávért a lávsztorba.

Béla nem csinált semmit.

Mert nem mert. Illetve de, mert, mert nem mert, hanem mert.

Hogy miért? Mert. De miért mert? Nem mert. Mert mérte, hogy nem mert.

Szóval láttam Bélát azóta megint, és méretes senki lett.

És én imádom a senkiket. Viszont ha Béla megbocsát, nem leszek öngyilkos miatta.

Ha nem bocsát meg, akkor talán.

Akkora művész vagyok, hogy lecsapom, ami a fejem felett repked.

Ja, csak egy angyal volt. Vagy tényleg az önhalál.

SIMON MÁRTON

Hello Kitty

Hello Kitty és köztem az a különbség,
hogy ő nem a hererákra gondolva alszik el.

Legalábbis gondolom nem. Vagy még nem.
Ne haragudj, ott hátul! Figyelnél? Helyetted is hazudozok
éppen,
bár ebből valószínűleg nem profitálhatsz se pénzt, se
szexet.

Elég, ha azt hiszed, jobb ember leszel tőle, tudod, mint
attól, ha van egy Air Maxed.

Nem unod, hogy baj van? Hogy régóta a rossz irányba
lógsz ki a tornasorból?

Ha unod, csak görgess tovább, nincs olyan keresőszó,
amire ne lenne pornó,

és ez is csak egy hazugság, egy „versnek szar-rapek
kevés” vagy ilyesmi fiszfaszság.

Olyat írni ők se tudnak, amit többen lájkolnának, mint egy
kismacskát.

Az idő lement, vége van, én vagyok a stáblista.

Műsorvezetőnk országát öltöztette: az új fehérorosz
stylistja,

de már csak két slukk és az életem egy Kispál dalszöveg,
súlytalanság szorozva tömeg,

lol xd xd, ez nem is szöveg, ez egy spam. Ne nyisd meg,
most szólok.

Annyi hatalmam van az életben, hogy ha nem akarok, ide
nem írok rímet.

Mindig is hentes vagy úrhajós akartam lenni, vagy híres
író,

most nincs pénzem kajára, de van még itthon ehető
síkosító.

És ez is csak egy hazugság, hogy jópofának tűnhessen,
hogy bevágódjon nálad.

Hú, étcsokit eszem széntablettával, hogy be ne szarjak, ez
mennyire állat.

Hónapok óta nem zsidóztak le, látod, kezdek aggódni,
hogy valamit rosszul csinállok.
Plüssmackó helyett egy százas égőt szorongatok
álmomban,
vagy egy semmire sem képes lap-top hibaüzeneteit
hallgatom kánonban,
és unom, hogy mindig mindent mindent mindent
mindent mindent mindent eltúlzok.
Állítólag itt az idő, válasszatok: rabok legyünk vagy
túszok?
Vagy mittudomén – itt élni jó, csak most kicsit olyan, mint
a kilátásért metrózni. Kop-kop.
Csak én vagyok, megyek, magamra tetováltatok egy
McDonalds blokkot.
És ez is csak egy hazugság, nem Tatjana levele, mert én
nem írok önnek,
maximum beszélek, de ha véletlenül nem tetszik, akkor,
itt megesküszöm, hogy soha többet.

Offenzív baromságok erdejében édesen bujkálva
élhetnénk, te meg én,
ha nem lennénk magányosabbak, mint egy félliteres kóla
a tenger fenekén,
ha nem lennék egy szórakoztatóipari vakfolt, és a
jófejkedés se menne,
ha a lexikonban nem az én arcom lenne amellet, hogy
„nem, nem, te tedd le”.
Ha az már majdnem otthon, ahol a lakótársad csak
szeretne, de nem mer megölni,
és ha nincs olyan keresőszó, amire ne lenne pornó – ez
most az, ami a versre jön ki.
Fülembé forró almalét öntsének, ezt is csak loptam, ez a
megfejtés, beküldöm.
Egy Nők Lapjás teszt szerint nem vagyok elég kreatív és 4
évvél ezelőtt kellett volna szülnöm.

És ez is csak egy hazugság, de milyen lehet a szar, ha ez a
sztenderd.
Szerintem valószínűleg nem is vagyok költő, csak túl
gyakran ütök entert.

ZÁVADA PÉTER

Adatok a szívről

Körmödbe fújsz, hogy fölolvadjon,
amire rámutattál, kipiszkálnád alóla
a gyászkeretes látványt, de ahogy
megtelnek forró levegővel az ujjak
ernyedt gumitömlői, belátod, minden
kilégzés egy újabb csalódás előszele.
Nyolc évig és hét hónapig kéne egyfolytában
üvöltened, hogy felforrald a kezekben
azt a csésze kávé, de ajkaid teljesen
belilultak a fagytól, ujjaid az érzéktelenségig
elgémberedtek. Pedig a szívkamrákban
túlnyomás uralkodik, a vér akár három
méterre is képes volna fölspriccelni,
ágyad fölött vörös tócsák lepnek el a plafont,
mint pirkadatkor a tábori kórházakban.
A részecskestruktúra adja az élénkpiros színt,
mesélné az agilis katonaorvos, ahogy
a vasatomok, akár egy könnyűlovas hadosztály,
az oxigént gyűrű alakban körbezárják.